

LIS LUCASSEN

campus

crush

A koboExclusive

L I S L U C A S S E N

campus
crush

Iris

– Goo Goo Dolls –

1.

Iris

‘Iris Haynes... Ik kom je halen.’

Die zes woorden achtervolgen me inmiddels al twee dagen. Achtenveertig uur. Tweeduizend, achthonderd en acht minuten. Of, nu zeven... En geloof me als ik zeg dat ze me achtervolgen, want Zachary Wolfe is overal. Een god op deze campus, die zijn zinnen heeft gezet op mij.

Als Zachary Wolfe een godheid is, dan ben ik een mier. Een minuscuul, onopvallend gewoontediertje dat haar dagen het liefst vult met werken, werken, werken. En laat dat harde werken me nu net in deze enorme problemen hebben gebracht. En op de radar van Wolfe.

Ik ril en trek de pet met het grote Western State-logo die ik net heb gekocht in de souvenirwinkel, verder naar beneden. Alles om mijn gezicht te verbergen. Als het hier nu niet een fijne vijftwintig-plus graden was, zou ik zo’n jas willen met een diepe kraag, om die kraag dan ook op te trekken. Met de pet over mijn bos ineens zeer kenmerkende krullen, beweeg ik me als een stuntelige James Bond over de campus.

Althans, dat probeer ik. Als James Bond dus, om me zo onopvallend mogelijk voort te bewegen op weg naar het wiskundegebouw, waar ik een college heb met aanwezigheidsplicht. Een college, kortom, waar ik niet onderuit kan.

Telkens als iemand opkijkt van zijn telefoon, of gewoon om zich heen kijkt, of als twee mensen met elkaar praten en het gesprek stopt als ik langsloop, versnel ik mijn pas. Inmiddels ren ik zo ongeveer het pad over en ik doe mijn best om niet al te schichtig om me heen te kijken.

Wat een ellende is dit! Ik was altijd prima op mijn gemak als grijze muis, als onbeduidend miertje in een lange rij onbeduidende miertjes. Je kent ze wel. Of, nee, je kent ze niet. Wij, de trotse muurbloempjes. De power-introvers. We gaan wel naar feestjes, maar komen vervolgens de hele avond liever niet van ons plekje af.

Wij kennen jou wel. De luidruchtige, enorm aanwezige, schreeuwerige types met in hun ene hand een biertje waarmee ze zwaaien en wild gebaren, en hun andere hand al halverwege het shirt van een blondine met lange benen, lang haar en vaak nog langere tenen.

O, reken maar dat ik ze ken, de Zachary Wolfes van deze wereld.

Ik snuif en hijs mijn rugzak wat hoger op mijn schouders.

Waar haalt hij het gore lef vandaan?

Wie denkt hij wel dat hij is?

Zachary Wolfe, zegt dat ellendige stemmetje in mijn hoofd. Hij dénkt niet alleen dat hij Zachary Wolfe is, hij is het gewoon.

Nou en? snauw ik in gedachten en ik probeer het eigenwijze, ellendige en vooral irritante stemmetje het zwijgen op te leggen.

Vanonder de rand van mijn petje zie ik de treden van het wiskundegebouw opdoemen. Godzijdank, ik heb het gehaald. Ik heb het gehaald zonder te worden lastiggevalen door alle volgelingen van Wolfe, die maar wat graag hun grote leider willen tippen waar ik uithang.

Ik wil al bijna opgelucht ademhalen omdat ik weet dat ik bij het college van professor Gonzalez veilig ben. De beste man houdt niet van verstoringen en ook niet van frivoliteiten. En al helemaal niet van...

Op de trap treden voor me verschijnen twee sneakers, maatje slagschip. Bijna struikel ik over mijn voeten en ik probeer nog van koers te veranderen, maar het is te laat... Als een konijn in de koplampen blijf ik staan en ik laat me verblinden door het licht, door de immer aanwezige spotlight die schijnt op de held van de campus. Dat van die spotlight is natuurlijk niet waar, maar het lijkt er toch serieus op dat de zon precies een stukje feller straalt waar Zachary Wolfe zich begeeft. Bijvoorbeeld op de vijfde trede van de trap naar de wiskundefaculteit.

Ik zet een pas naar links.

De sneakers zetten een soepele pas naar rechts.

Ik wijk uit naar rechts.

De sneakers volgen elegant mijn beweging in spiegelbeeld.

In paniek bedenk ik een volgende tactiek. Ik recht mijn rug, sjoer nog een keer mijn rugzak omhoog, adem diep in en...

'Iris Haynes,' bromt hij, en zijn stem... Zijn stem is in het echt nog duizendmaal verleidelijker dan op de radio of door de telefoon. Het begint te kriebelen in mijn buik. Chocolade. Zijn stem is als chocolade. Nee, beter nog. Als stickytoffeepudding, die extra dikke, stroperige, zoals Grams hem altijd maakte met kerst; een toetje waarvan je wist dat het slecht voor je was, maar waarvan je toch nog een keer extra opschepte. En nog een keer.

Een stem zo zoet en zacht en als balsem voor de ziel. Kortom, een stem die in niets leek op de man zelf.

Met moeite dwing ik mezelf omhoog te kijken. Van zijn sneakers naar zijn gespierde onderbenen, naar het litteken net onder zijn linkerknie, waar mijn blik even blijft hangen, om vervolgens nog verder omhoog te glijden. Over de basketbalshorts die op zijn knieën hangen, naar het geel-paarse shirt van de Lakers. Het shirt is een singlet, waardoor je onmogelijk niet kunt kijken naar zijn gespierde bovenarmen, zijn brede schouders en uiteindelijk de bos prachtige donkere krullen...

Ik blijf strak naar zijn kin kijken, spiek even naar zijn welgevormde, volle lippen – natuurlijk maakt zijn bovenlip een elegant golfje in een volmaakte cupidoboog waar de liefdesgod zelf nog jaloers op zou zijn – en kijk dan weer strak naar zijn kin.

Naar het kuiltje in zijn kin. Natuurlijk heeft hij een kuiltje in zijn kin. De man is een meesterwerk.

‘Kom op, Iris, niet zo verlegen.’ Ik hoor de lach in zijn stem.

‘S-sorry, ik ken g-g-geen Iris,’ pers ik eruit, en ik voel hoe mijn wangen beginnen te gloeien.

Het is even stil, en waar ik normaal gesproken zo van stilte hou, erbij gedij, maakt het me dit keer nog nerveuzer dan ik al ben. Wat denkt hij nu? En waarom zou dat mij iets kunnen schelen?

‘Echt niet?’ zegt hij dan eindelijk op een uitademing. Ik hoef niet naar hem te kijken om te weten dat zijn grijns groter is geworden.

Ik sluit mijn ogen en adem diep in door mijn neus, langzaam uit door mijn mond. Ik tel in mijn hoofd tot tien en weer terug en weet mijn ademhaling voldoende onder controle te krijgen. ‘Nee, helaas. Als ik er n-nu langs mag?’

Nog altijd durf ik hem niet aan te kijken, en ik schrik me dan ook lam als ik die sneakers ineens een tree dichterbij zie komen en voel hoe iemand voorzichtig mijn pet van mijn hoofd trekt. Het verrast me zo dat mijn hoofd omhoogschiet en ik hem recht aankijk. In tegenstelling tot wat je zou verwachten, zijn zijn ogen niet bruin, maar eerder groenig. Licht en stralend en betoverend.

Snel wend ik mijn blik af. Alles om maar niet te hoeven kijken naar... hem. Al blijkt al heel snel dat ik misschien toch beter naar Zachary Wolfe kan kijken, dan naar alle mensen die zich inmiddels om ons heen hebben verzameld. Waar komen al die ramptoeristen in vredesnaam zo snel vandaan? En, o mijn god, het merendeel heeft hun telefoon tevoorschijn getoverd en is druk bezig met filmen.

‘Kom op, Iris, je weet wat ik wil.’

Ik richt mijn blik weer op Wolfe. Alles beter dan te moeten kijken naar alle mobieltjes met draaiende camera's. Hij grijnst naar me, zich totaal niets aantrekkend van alle mensen om ons heen, compleet ongevoelig voor al die aandacht. Hij is het gewend. Ik niet.

Ergens verderop begint het carillon te spelen. Dat betekent dat het college van professor Gonzalez al is begonnen. Verstoringen... Iemand die te laat binnenkomt, is zeker weten een verstoring van zijn college. Ik overweeg serieus om me om te draaien en naar mijn kamer te vluchten, maar twee dingen

houden me tegen. Ten eerste het feit dat ik zeker weten mijn perfecte cijferlijst niet ga riskeren door het missen van een verplicht college, al helemaal niet een verplicht wiskundecollege – een van de paar vakken die ik nog moet afronden voor ik kan afstuderen. Ten tweede omdat pestkoppen zoals Zachary Wolfe verdomme niet hun zin gaan krijgen.

Vastberaden om hier zo snel mogelijk een einde aan te maken en met het beetje waardigheid dat ik nog overheb na deze vertoning, recht ik mijn rug, kijk Wolfe recht in de ogen en doe wat ieder ander in mijn positie zou doen. Ik pak hem bij zijn shirt, trek hem naar me toe, en kus hem.

Fire

– **Pointer Sisters** –

2.

Iris

TWEE DAGEN EERDER

Het is nog rustig in het lab, precies wat ik prettig vind en waarom ik zo van vroege ochtenden houd. Philip, de beveiligger, kent me inmiddels. We hebben een stilzwijgende overeenkomst: ik breng hem om halfacht een verse cappuccino van het beste koffietentje op de campus, hij laat me het practicumlokaal binnen.

Inmiddels weet ik dat Philip van een dubbel shot espresso in zijn cappuccino houdt, de voorkeur geeft aan sojamelk en erg blij wordt als de barista wat extra moeite heeft gedaan en een smiley op zijn beker heeft gezet. Wat deze ochtend het geval was.

Ik nestel me in de bureaustoel en kijk uit het raam vanaf de tweede verdieping naar de campus die langzaam maar zeker begint te ontwaken. Het is mijn favoriete moment van de dag; wakker zijn terwijl de wereld nog slaapt en meemaken hoe ineens iedereen aan lijkt te gaan staan. De studenten die in steeds groteren getale over de wandelpaden tussen de verschillende faculteitsgebouwen lopen, de een met wat meer haast dan de ander. De jongen op zijn skateboard die altijd een extra rondje doet om de fontein, gewoon, omdat het leuk is. Het groepje meiden met identieke blonde paardenstaarten die synchroon heen en weer bewegen als ze naast elkaar het pad over lopen in de richting van het gebouw waar de faculteit Communicatiewetenschappen huist. Het verliefde stelletje, dat ik Romeo en Juliet heb gedoopt en dat altijd bij het middelste bankje blijft staan om uitgebreid afscheid van elkaar te nemen, wat op zich een beetje onzin is, want ze zien elkaar sowieso volgende week weer, aangezien het patroon van uitgebreid afscheid nemen op woensdagochtend zich al bijna een jaar zo herhaalt.

Dat stelletje was indirect ook de inspiratie voor mijn afstudeerproject. Of, beter gezegd, die ene keer dat ze afweken van het patroon en alleen Juliet zich over het pad haastte en een paar minuten eenzaam bij het bankje bleef wachten. In die angstige minuten leefde ik met haar mee, en mijn opluchting was dan ook groot toen Romeo na welgeteld zeventien minuten kwam aanrennen. Als in zo'n totaal overtrokken romantische film tilde hij haar op en zwierde haar door de lucht, voordat hij haar

voorzichtig weer op de grond zette en zij hem zoende alsof hij de laatste Snickers in de snoepautomaat was en zij het geluk had om hem eruit te trekken.

Ik kon maar niet stoppen met peinzen over de reden waarom Romeo te laat was. Of waarom Juliet maar liefst zeventien hele minuten op hem bleef wachten. Was dat dan ware liefde?

Er zijn een paar dingen waar ik al sinds heel jonge leeftijd niet meer in geloof: dat je vierkante ogen krijgt van te veel staren naar een beeldscherm, de Kerstman, en ware liefde. Maar hoe zat dat dan met Romeo en Juliet?

Toevallig had ik die middag een afspraak met mijn afstudeerbegeleider, om te praten over mijn afstudeeronderzoek. Tot op dat moment had ik geen enkel idee, en ik was de wanhoop nabij. Tot Romeo en Juliet zorgden voor een sprankje hoop. Ik geloofde nog steeds niet in ware liefde, maar ik nam nu wel de mogelijkheid in overweging dat zij als stel zo goed bij elkaar pasten, dat het leek op ware liefde.

Toen begon mijn hoofd te werken, godzijdank net op tijd. Want hoe zat het dan omgekeerd? Stel dat je in een relatie zat zonder te weten dat je eigenlijk totaal, helemaal níét bij elkaar paste. Dat die hele zeventien minuten, of misschien nog wel meer, misschien zelfs de beste jaren van je leven, weggegooid waren, omdat Romeo totaal geen dekseltje was voor het potje van Juliet?

‘Dus eigenlijk verklaar je hiermee de dood aan romantiek?’ had mijn afstudeerbegeleider Pat zich hardop afgevraagd.

‘Nee...’ wierp ik tegen. ‘N-nee, juist n-niet. Je behoedt m-mensen juist v-voor het maken van de grootste f-fout van hun leven!’ Ik legde uit dat ik een app wilde ontwikkelen die socialmediaprofielen met elkaar zou vergelijken. Want zeg nou zelf, iedereen zet tegenwoordig elke poep en scheet op social media en vinkt ongegeneerd voorkeuren, interesses, lievelingsmuziek, favoriete films en zelfs de antischimmelspray van hun voorkeur aan. Social media vormen een ongelimiteerde bron van voorkeuren en zijn dus onwijs interessant om te bekijken hoe goed je nu eigenlijk met jouw droomvrouw of droomman matcht.

Ze keek me peinzend aan en ik legde haar uit dat je de kans op een ongelukkige relatie zou kunnen minimaliseren, als het systeem zou werken. Het zou je immers een wetenschappelijk onderbouwd bewijs geven van het feit dat je niet matchte met degene met wie je samen was. En het zou al die kleine irritaties en ergernissen kunnen verklaren. Het zou je doen inzien dat je je tijd aan het verspillen was. ‘Waarom zou je dan in v-v-vredesnaam die zeventien minuten van je leven v-verspillen?’ Of zeven jaar, zoals in het geval van mijn moeder. Ik werd steeds enthousiaster over het project en struikelde over mijn woorden in een poging Pat net zo te enthousiasmeren.

Dat lukte uiteindelijk, en na een halfjaar stevig doorwerken was daar de ‘Scrub’. Volgens mijn huisgenote Isobel was dat de perfecte naam voor mijn systeem en zouden de leden van TLC trots op me zijn. Ze heeft nog weken dat nummer gezongen, waardoor het ook in mijn hoofd is blijven steken. En ik mezelf er nu, zes maanden later, terwijl ik bezig ben met het afschrijven van mijn afstudeerverslag, op betrapt dat ik zachtjes neurie: *a scrub is a guy that thinks he’s fly*.

Alsof denken aan Isobel haar op de een of andere manier magisch oproept, gaat net op dat moment mijn telefoon en flitst haar naam over mijn scherm. Ik kijk voor alle zekerheid nog een keer naar het klokje op mijn laptop, maar het is inderdaad nog geen tien uur. En dat is vreemd, want Isobel is bijna nooit voor tien uur op. Mijn huisgenoot leeft in de stellige veronderstelling dat de wereld pas om elf uur begint met draaien en dat we tot die tijd gewoon stilstaan.

Dat Isobel me nu belt, is reden tot zorg. Ten eerste weet ze hoe vreselijk ik bellen haat, dus bespreken we alles normaal gesproken over de app, en ten tweede... het is nog geen tien uur ’s ochtends. Met tegenzin neem ik de telefoon op. Waarschijnlijk betreft het een nieuw noodgeval rondom Chris Hemsworth, die vast weer eens is weggelopen of, nog erger, een van de vele poezen uit de buurt heeft bezwangerd.

‘Ik heb toch g-gezegd dat je hem moest laten c-castreren?’ neem ik op. Chris Hemsworth is een onverzadigbare Maine Coon die zo ijdel is als de eerste de beste kunstschaatser en tot het bot verwend wordt door zijn baasje, die veel te lief voor hem is.

‘Sjezus, Iris, sst! Niet zo hard. Straks hoort hij je nog! Chris is heel gevoelig als het gaat om zijn ballen,’ sist Isobel beledigd.

Haar noodgeval is dus niet kater-gerelateerd. Of althans, niet zo’n kater. ‘W-weet je wel h-hoe laat het is?’ vraag ik. Met Isobel weet je het nooit. Soms blijft ze de hele nacht op om te bellen met Kevin, haar vriend die wegebouwkunde studeert in San Francisco.

‘Nee, ja, nee! Iris! Je moet nú Campus on Air opzetten. Als in... Nu!’

‘W-wat...’ Waar heeft ze het over? En waarom zou ik moeten gaan luisteren naar een stelletje blaaskakerige wannabe-dj’s van het radiostation op de campus? Het is niet eens een echt radiostation, gewoon zo’n internetgebeuren dat waarschijnlijk alleen populair is op de campus en waar buiten de campus nog nooit iemand van heeft gehoord. Mazzelaars...

‘Nu, Iris! Ze hebben het over jou!’

‘W-wat? H-hoe b-bedoel je?’ weet ik uit te brengen en ik hoor de paniek in mijn stem, die mijn woorden nog extra verhaspeled laat klinken. Van schrik laat ik mijn telefoon uit mijn handen vallen. Het ding stuitert gelukkig naast mijn laptop neer en valt precies goed, zodat ik Isobel alleen op speaker

hoef te zetten en dan mijn vingers als bezeten over het toetsenbord laat gaan om de pagina van Campus on Air te openen en de uitzending te streamen.

Ik val met mijn neus in de boter, of in dit geval voor mijn gevoel eerder in een hoop uitwerpselen, want Isobel heeft inderdaad gelijk. Hoe meer ik hoor, hoe bleker ik word.

‘Het gerucht gaat dat je met de applicatie kunt berekenen hoe goed je matcht met je scharrel. En of het dus gaat om materiaal dat je mee kunt nemen naar je ouders, of een gevalletje “wippen en dumpen” wordt,’ hoor ik een donkere mannenstem zeggen.

‘N-n-niet waar!’ roep ik naar het beeldscherm, en ik kijk op de site rond of ik misschien kan achterhalen wie er op dit moment uitzendt. Lang hoef ik niet te zoeken en ik word bijkans nog bleker als ik zie wie op dit moment alle feiten van mijn afstudeeronderzoek aan het verdraaien is.

Zachary Wolfe... Campus royalty. Topscoorder van het prestigieuze Western State-basketbalteam en de op een na populairste dj op Campus Radio. Hij doet alleen onder voor de mysterieuze Dr. Love, de dj die elke zaterdagmiddag twee uur lang liefdesperikelen van de studenten – en zelfs een paar keer van de faculteitsleden – oplost. Niemand weet wie er schuilgaat achter Dr. Love en er is een pooltje op het campusnet, waar je op kunt raden wie de mysterieuze dokter is.

Natuurlijk heb ik van Dr. Love gehoord, en zelfs van Zachary Wolfe, de ‘ongekroonde prins van Campus Radio’ – een omschrijving van het radiostation, zeker niet de mijne. Wie heeft er verdomme niet van hem gehoord, op deze campus?

‘Als ik het goed begrijp,’ gaat Wolfe verder, ‘is het idee van de app om hartzeer te voorkomen. Match je minder dan tachtig procent met je liefje, dan kun je het wel vergeten. Alleen een honderd procent match geeft garantie op een geslaagde relatie...’

‘Pfff,’ snuif ik. ‘Compleet uit z’n v-verband g-gerukt. G-ga eens research doen!’

‘Stil nou,’ hoor ik Isobel vanuit mijn telefoon zeggen. Ik was bijna vergeten dat zij er ook nog was.

‘Het leuke toeval wil dat ik hier op het moment een betaversie van de app voor me heb...’

Wat?! Dat is onmogelijk! De enige die beschikking hebben over die app, zijn ik, Pat en...

‘Isobel!’ gil ik, waarmee ik het geblaat van Zachary Wolfe overstem. ‘H-hoe k-k-kan mijn afstudeerproject in h-handen zijn gekomen van C-campus on Air?’

‘Ehm...’ Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn. Dan: ‘Het spijt me zo, Iris. Ik dacht dat het je onderzoek positief in de schijnwerper zou zetten! Dat... Dat ze er op een leuke manier aandacht aan zouden besteden. Ik heb een usb’tje met de betaversie aan Sam gegeven, die zit bij mij in de leesclub.’ Ze zucht. ‘Het spijt me. Ik wilde je verrassen. Je hebt zo hard gewerkt en...’

Isobel wordt overstemd door Zachary Wolfe. ‘En, peeps, jullie raden dus nooit hoe ik en de ontwikkelaar van deze app, Iris Haynes, laatstejaars toegepaste wiskunde, met elkaar matchen...’

O. Nee.

Ik parkeer mijn moordplannen voor Isobel en luister met ingehouden adem naar de verleidelijke stem van Zachary Wolfe, bang voor wat gaat komen.

Laat het niet waar zijn, smee ik in gedachten niemand in het bijzonder en tegelijkertijd alle heiligen die maar willen luisteren.

‘Tik, tik, tik,’ zingt Wolfe. Zijn stem vervaagt en er knalt plotseling een keiharde beat uit de gammele speakers van mijn laptop. Ik weet niet hoe snel ik het volume naar beneden moet krijgen, maar ik vang nog net een stukje van de tekst op, gerapt door een boze mannenstem. *‘Five percent pleasure, fifty percent pain.’*

Als de laatste tonen van het nummer dat Wolfe heeft ingezet, wegsterven, schuif ik het volume weer omhoog. ‘Is iedereen inmiddels goed wakker?’ vraagt Wolfe, en hij begint te grinniken. Het is een laag en warm geluid, en ook al zijn de speakers in mijn laptop absoluut niet van hoogstaande kwaliteit, zijn lach lijkt rechtstreeks bij me naar binnen te slaan. Ik vraag me af of hij dat effect heeft op alle luisteraars en besluit dat zijn stem de reden moet zijn waarom hij zo immens populair is op de campus. Dat, en het feit dat hij er, aan zijn foto op de website van het radiostation te zien, uitziet als een model voor *GQ*, de sporteditie.

‘Nul komma één procent.’ Het grinniken gaat over in een sensuele lach. Een lach voorbehouden aan de duivel, als je het mij vraagt. Maar niemand vraagt mij wat, want Zach Wolfe ratelt onverstoorbaar verder. Hij wel. ‘En dat betekent dus dat, in de logica van ene Iris Haynes, wij als koppel gedoemd zijn te mislukken.’ Theatrale zucht.

Ik rol met mijn ogen en trek een gezicht naar het beeldscherm. ‘Niet v-volgens mijn logica, s-sukkel. Volgens verschillende a-algoritmes en w-wetenschap. Dus.’

‘Het is me inmiddels wel duidelijk geworden dat onze lieve Iris niet gelooft in ware liefde. In het feit dat tegenpolen elkaar juist aantrekken. Maar vrees niet, Iris, want ik ga je hoogstpersoonlijk bewijzen dat je ongelijk hebt.’

De haartjes in mijn nek en op mijn armen gaan recht overeind staan. Dit klinkt niet goed... Dit klinkt zeker niet goed!

‘Jij en ik, Iris Haynes, wij worden episch! Als ik met je klaar ben, kan niemand zich Romeo en Julia nog herinneren. Samson en Delilah? Wie? Want onze eerste kus? Schatje... *Fire.*’

Net voordat het liedje van de Pointer Sisters zich mijn oren in danst, komt Zachary Wolfe met de genadeslag.

‘Iris Haynes... Ik kom je halen.’